

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569721888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Hver nogenlunde kysselig Glut faldt vist i Besvimelse; og – ledsagedes Balladen af min *Kunitzens* ægte Maanskins Musik – vaagnede maaskee aldrig meere op deraf.

Burggrevinden

Sparzet drømte den hele Nat om lutter Engle. Adams om lutter Dævle, og jeg om lutter Fruentimmere. Da vi vaagnede, svedte vi endnu stærkere, end da vi sov ind. Men Solens Opgang forjog alle hine Skygger, og vinkede os til en Spadseregang op paa Burggrevens Slot. Hvilken Have! Den regelløseste, frugtbarreste, blomsterrigste, skyggefuldeste, hist aabneste og her hemmeligste, overalt behageligste, jeg har seet. En gammel med allehaande Frugtræer og Buskværk omslynget Muur indhegnede dens Labyrint; rundt om fra sammes Rand henreve os de meest afvexlende Udsigter over det hele underliggende frugtbare Land til den i Østen blaanende Biergstrækning. Første Gang saae vi her den koldere Sparzet henrykt.

Den skønne Natur har iblandt andet ogsaa det tilfælles med Viin og Kierlighed, at den beruser, og i sin fulde Nydelse gjør Prosaisten selv til Poet. Vi tumlede virkelig alle tre omkring i denne Have, i en saa overgiven Glæde, med saa triumpherende Gebærder, og i saa superlativiske Udraab, at en naturædruer Mand, som havde seet og hørt os her, sikkert vilde have taget os for Beskiænkte – uagtet vi vare saa got som fastende. Med al Høiagtelse imidlertid for de stærke Hoveder, som ingen Trolddom bider paa, og de kolde Hiertes, hvis fugtige Tønder ingen Gnist af Jordens og Himmelens Fyrtøi formaaer at antænde, havde vi dog ikke bortbyttet vor Afsindighed mod deres Sindighed, saa kjær var os vor Ruus – endog da den var forbi. Hvad der meget forøgede dens Behagelighed, var en Fierdemand, som vi fandt i Slotsgartneren, en yderst godlidende, naturdannet, snaksom gammel Tydsker, der med hiertelig Velvilighed førte os omkring overalt, og inderlig fornøjede sig over vor Glæde. De fleste Indretninger i Haven vare af Burggreven selv, sagde han; vi behøvede ikke meere til Slutningen om hans Charakter; Physiognomiet kan i mine Tanker endnu mindre